

Tot el poble de Vallfogona va sentir la mort de l'escolanet, en especial el seu rector, el poeta Garcia que li feu l'honor d'enterrar-lo dins de la mateixa església, (sota la pica de l'aigua beneïda, a l'esquerra de la Capella de Santa Bàrbara) tot dedicant-li un epitafi, acreditat com una de les seves poesies més tendres.

L'escolanet

L'escolanet del rector de Vallfogona, ultra ser el més directe col·laborador de Vicent Garcia en les funcions litúrgiques, ha estat considerat popularment com un exemple de llestesa i intel·ligència. Associat estretament a la llegenda del rector, de tots dos se n'explicaven facècies i contalles que han llegat un sentit d'humor característic a moltes generacions del nostre país, fins a configurar un aspecte tradicional de la nostra identitat.

La tradició popular explica que el destí va fer que el rector de Vallfogona de camí cap a Tàrrega a cavall d'un ruquet, es trobés a un eixerit noieta al qual li preguntà:

*D'on vens?
on vas?
com te dius?
i amb qui t'estàs?*

I tot seguit, aquest respongué:

*Vinc de Tàrrega,
vaig a Verdú,
em dic Pere,
i no m'estic amb ningú*

Sorprès el rector per l'espontània i rimada resposta, l'adopta, l'ensenyà a ajudar missa i aviat es convertí en el sagristà i mestre de cerimònies de la parròquia de Santa Maria de Vallfogona, fins que el 1614, va morir a l'edat de 12 anys, víctima de la peste.

